

[Kjeld Olesen.]

mange børnehaver, som professoren selv har tegnet i tidens løb, har fået skabt, hvad han betegner som et venligt og fortroligt miljø.

Som den tidligere regering skrev i sin regdegørelse af 14. august sidste år, oplever man i disse år en forøgelse af grupper, der ikke kan eller vil tilpasse sig de krav, samfundet stiller. Det gælder de mange sociale truede grupper, hvor samfundets tilbud har været utilstrækkelige eller uacceptable. Det gælder minoritetsgrupper, der er stødt ud af familie, venner og arbejdsfæller. Det gælder ensomme og gamle, der føler sig fremmedgjorte. Over for disse grupper må Christiania vurderes som et socialt eksperiment med det sigte at søge at give den enkelte forudsætning for en meningsfyldt tilværelse.

Der er netop udarbejdet en meget interessant rapport vedrørende narkotikaproblemet, som nogle har søgt at gøre til det helt store problem i Christiania. Ungdomsklinikken har siden juni sidste år arbejdet med stofmisbrugere på Christiania. Den sidste opgørelse for få dage siden viser, at det drejer sig om i alt 29 personer, hvoraf de 13 bor uden for området. Man fik på opgørelsesdagen kontakt til de 20. Af disse 20 er 15 stof-fri, 2 er på nedtrapning, 1 forbereder nedtrapning, 1 er i fortsat behandling og 1 tager stadig stof. Det er et opsigtsvækkende godt resultat.

For langt de fleste gælder, at tidligere handlinger ikke er lykkedes; hvorfor så på Christiania? Ja, i rapporten hedder det, at man har fået støtte på en naturlig og stilfærdig måde af Christianiabeboerne, når hjemfarende eks-narkomaner er kommet tilbage fra nedtrapning. Klienterne har mulighed for at holde sig på afstand af de hårde stoffer ved, at der er kommet stoffrie personer til dem, der har snakket og gjort dem til deres kammerater.

I går udtalte bestyreren af kriminalistisk institut, lektor ved Københavns universitet Berl Kutchinsky sig i Politiken om det sociale eksperiment; han finder, at der er tale om noget enestående i verden, som man nu søger at efterligne, og han forklarer, at i Christiania bedømmes man ikke efter det ry, man har, men efter sine handlinger på stedet, og herved kan afvigeren, siger han, den kriminelle eller stofmisbrugeren få sin selvrespekt tilbage. Kutchinsky peger på, at

når Christiania i internationalt perspektiv er et så enestående eksperiment, skyldes det den moderne viden om afvigere og moderne kriminologers og psykologers forsøg på at skabe noget, som ligner Christiania på visse punkter. Men, siger han så, alle forsøg er hidtil slået fejl, kun i Christiania har man kunnet skabe en virkelig fristad, hvor unge i en overgang har kunnet følge deres egen rytme, hvor de pludselig har oplevet at blive målt og bedømt på deres handlinger og deres betydning for fællesskabet, og hvor de har kunnet bytte deres gamle identitet ud med en anden.

Men regeringen ser altså ikke noget socialt eksperiment i dette. Tværtimod synes det væsentlige i alt dette ikke at være gået op for forsvarsministeren, idet han i sin regdegørelse skriver:

„Hvad de sociale problemer angår, så står hele Københavns kommunes omfattende sociale hjælpeapparat til rådighed, og ansvaret for social bistand er da også klart kommunalt. I øvrigt tyder ingenting på, at det er mere end blot et lille mindretal af beboerne på Christiania, der har behov for social støtte.“

Men senere hen hedder det:

„det må i denne forbindelse erindres, at et meget væsentligt antal af beboerne i forvejen har været ude i massive sociale problemer, som ikke hidtil har kunnet løses tilfredsstillende.“

I disse citater ligger en selvmodsigelse af de helt store dimensioner, men i den sidste bemærkning også antydning trods alt af en erkendelse af virkeligheden, som den er, og virkeligheden er f. eks. også, at direktoratet for børne- og ungdomsværnet i København har kontakt til en snes børn og unge på Christiania, som ikke hidtil har kunnet blive passet ind i et normalt institutionsmiljø eller kunnet blive behandlet med de normale midler. Det hedder i en nylig oversigt fra direktoratet, at den støtte, man giver dem, ikke skal medvirke til at fastholde dem i miljøet; man har haft et stadig mere intenst arbejde med gruppen, og man har også mødt stadig større velvilje fra gruppens side, hvilket har givet en række forbavsende positive resultater. Altså dette ud fra rapportens ord.

Så kan man spørge, om det da ikke er forståeligt, at borgere, der står dagen lang på